

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ludmily Sandnerové a soudců JUDr. Jana Ryby a Mgr. Milana Taubera v právní věci žalobce: **D. T.**, státní příslušnost Ruská federace, zastoupeného Mgr. Petrem Václavkem, advokátem, se sídlem Opletalova 25, Praha 1, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra, Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem v Praze 4, nám. Hrdinů 1634/3, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 14.10.2013, č.j.: MV-89325-4/SO/sen-2013,

t a k t o :

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobou podanou u Městského soudu v Praze dne 11.11.2013 se žalobce domáhal přezkoumání rozhodnutí vydaného Ministerstvem vnitra, Komisí pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců (dále jen „žalovaný“ nebo „odvolací orgán“) blíže označeného v záhlaví tohoto rozsudku, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce proti rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 8. 11. 2012, č.j. OAM-18357-7/DP-2012, ve věci žádosti o povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky za účelem studia.

V odůvodnění napadeného rozhodnutí nejprve odvolací orgán konstatoval skutečnosti vyplývající ze spisového materiálu, a sice, že žadatel (nyní žalobce poznámka soudu) pobýval na území České republiky na základě víza k pobytu nad 90 dnů za účelem studia s platností od 10. 10. 2011 do 9. 4. 2012, dne 4. 4. 2012 byla žadatelem podána žádost o povolení k dlouhodobému pobytu podle ust. § 42 odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“). Řízení o této žádosti bylo rozhodnutím správního orgánu I. stupně ze dne 8.11.2012 pod č.j. OAM-18357-7/DP-2012 podle § 169 odst. 8 písm. d) zákona o

pobytu cizinců zastaveno, neboť žadatel podal předmětnou žádost po lhůtě stanovené v § 47 odst. 1 věty druhé zákona o pobytu cizinců.

V odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně poukázal žadatel na formalistický postup správního orgánu, v důsledku něhož bylo vydáno nespravedlivé rozhodnutí. Žadatel sice v odvolání nepopřel opožděnost podané žádosti, poukázal však na skutečnost, že šlo o pouhé dva dny, což se mu jeví ve vztahu k negativním dopadům napadeného usnesení jako marginální pochybení. Žadatel dále uvedl, že na území České republiky byl přijat na vysokou školu a sdílí na tomto území společnou domácnost se svou matkou, která je jeho jediná přímá příbuzná.

Po uvedení právní úpravy vztahující se k dané věci odvolací orgán konstatoval, že odvolatel byl k podání žádosti o povolení k dlouhodobému pobytu oprávněn ve lhůtě od 11. 1. 2012 do 27. 3. 2012 dle ustanovení § 47 odst. 1 věty první zákona o pobytu cizinců. Vzhledem k tomu, že žalobce podal žádost o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu až dne 4. 4. 2012, učinil tak po zákonné lhůtě.

Následně odvolací orgán uvedl, že žalobce požádal o prominutí zmeškání lhůty k podání žádosti z důvodu nemoci v období od 19. 3. 2012 do 28. 3. 2012, přičemž k prokázání uvedené nemoci žadatel doložil toliko potvrzení Ústavu jazykové a odborné přípravy Univerzity Karlovy v Praze ze dne 5. 3. 2012 o tom, že v uvedeném období nedocházel do výuky. K této skutečnosti odvolací orgán uvedl, že pokud odhlédne od skutečnosti, že žalobce tvrzenou nemoc jakkoliv relevantně neprokázal a současně ani neprokázal, že se jednalo o nemoc bránící mu ve včasném podání žádosti, musí konstatovat, že pokud žalobci nemoc zabránila ve včasném podání žádosti, byl pak povinen v souladu s ustanovením § 47 odst. 1 věty druhé zákona o pobytu cizinců žádost podat ve lhůtě tří pracovních dnů ode dne skončení nemoci, tj. do 2. 4. 2012. Protože však žadatel podal žádost dne 4. 4. 2012, učinil tak až po lhůtě uvedené v § 47 odst. 1 věty druhé zákona o pobytu cizinců.

Závěrem odvolací orgán poukázal na skutečnost, že správní orgán I. stupně posuzoval toliko otázku oprávněnosti podání žádosti, tj. otázku procesní, a žádost jakkoliv meritorně neposuzoval, proto nebyl povinen ani posuzovat přiměřenost napadeného usnesení ve vztahu k dopadům do soukromého a rodinného života žalobce.

Proti tomuto rozhodnutí směřuje podaná žaloba.

V podané žalobě nejprve žalobce namítl, že byl na svých právech zkrácen úkonem správního orgánu, že žalovaný nesplnil požadavky na odůvodnění rozhodnutí vyplývající z ustanovení § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004, správního řádu (dále jen „správní řád“), a rovněž, že nebyl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, jak vyžaduje § 3 správního řádu.

Konkrétně žalobce namítá, že žalovaný se nezabýval jeho odvolacími námitkami, především pak námitkou nepřiměřeného formalismu ve vztahu k zastavení řízení o žádosti žalobce, když tato byla podána pouhé dva dny po uplynutí lhůty k podání žádosti, respektive po odpadnutí překážky, která bránila žalobci v podání dané žádosti. Dle žalobce tedy rozhodnutí nebylo řádně odůvodněno. S ohledem na uvedené odkazuje na ust. § 68 odst. 3 správního řádu a na rozhodnutí Vrchního soudu v Praze č.j. 5 A 48/2001 – 47. V souvislosti s nevypořádáním se s odvolacími námitkami žalobce dále namítá nezákonnost takto vydaného rozhodnutí, neboť takovým postupem je zásadním způsobem porušeno právo účastníka řízení na řádný a spravedlivý proces. Na podporu uvedeného žalobce poukázal na judikaturu Ústavního soudu (rozhodnutí č.j. I. ÚS 1726/07 či nález Ústavního soudu č.j.: I. ÚS 218/09).

Žalobce dále namítá, že orgány obou stupňů postupovaly nepřiměřeně formalisticky, což žalobce spatřuje ve faktu, že bez ohledu na okolnosti případu, správní orgán I. stupně řízení zastavil a odvolací orgán následně toto pochybení přejal do svého rozhodnutí, když zastavení řízení potvrdil. Žalobce uvedl, že si je vědom opožděného podání žádosti, nicméně je přesvědčen, že postup správních orgánů je s odkazem na judikaturu Ústavního soudu nesprávný, když správní orgány jsou povinny vycházet účastníkům řízení vstříc, umožnit jim náležitě hájit svá práva a šetřit okolnosti každého jednotlivého případu (viz nálezy Ústavního soudu sp.zn. Pl. ÚS 21/96 a 19/98, III. ÚS 150/99 či rozhodnutí Nejvyššího správního soudu č.j. 5 Afs 16/2003 – 56). Jde o výraz přepjatého formalismu.

Závěrem žalobce uvedl, že napadené rozhodnutí je v rozporu s požadavkem na spravedlivost rozhodování, protože mělo být přihlédnuto k okolnostem případu a k osobě žalobce, který se o pouhé dva dny opozdil s podáním žádosti o prodloužení povolení k pobytu z důvodu onemocnění.

Ve vyjádření ohledně tvrzené absence vypořádání se s námitkou nepřiměřeného formalismu v odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný odkázal na stranu 3 a 4 napadeného rozhodnutí, kde se zabýval aplikací ust. § 169 odst. 8 písm. d) zákona o pobytu cizinců a s ní související nemožností posouzení přiměřenosti napadeného rozhodnutí ve vztahu k dopadům do života cizince, tj. část rozhodnutí, ve které se žalovaný vypořádal s námitkou žalobce týkající se formalistického postupu ze strany správního orgánu I. stupně.

Žalovaný dále uvedl, že pokud zákonodárce v zákoně o pobytu cizinců nestanovil možnost posouzení přiměřenosti v rozhodnutí o zastavení řízení podle § 169 odst. 8 písm. d) zákona o pobytu cizinců ve vztahu k dopadům do života cizince, správní orgány postupují nikoliv formalisticky, ale v souladu s ust. § 2 odst. 2 správního řádu, pokud posuzují toliko otázku včasného podání žádosti podle ust. § 47 odst. 1 zákona o pobytu cizinců.

Nedůvodnou je i námitka přepjatého formalismu, neboť na straně 3 napadeného rozhodnutí žalovaný posuzoval i tvrzenou nemoc žalobce, a to jako důvod na jeho vůli nezávislý a bránící mu ve včasné podání žádosti dle § 47 odst. 1 věty druhé zákona o pobytu cizinců. Žalovaný je toho názoru, že v posuzovaném případě v rozporu s tvrzením žalobce formalisticky nepostupoval a zvážil v mezích ust. § 2 odst. 2 správního řádu veškeré možné relevantní skutkové okolnosti.

S ohledem na shora uvedené žalovaný navrhl zamítnutí žaloby jako nedůvodné.

Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s.ř.s.“), při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s.ř.s.).

U jednání, které se konalo u zdejšího soudu dne 25. listopadu 2015, setrval žalobce na podané žalobě. Žalovaný se z účasti na jednání písemně omluvil s tím, že souhlasí s projednáním a rozhodnutím věci bez jeho účasti.

Městský soud v Praze posoudil věc takto:

V daném případě ze správního spisu vyplývá, že žalobce pobýval na území České republiky na základě víza k pobytu nad 90 dnů za účelem studia s platností od 10.10.2011 do 9. 4. 2012 a dne 4. 4. 2012 osobně podal žádost o povolení k dlouhodobému pobytu ve smyslu ust. § 42 odst. 1 zákona o pobytu cizinců.

V rámci probíhajícího řízení požádal žalobce o prominutí lhůty k podání žádosti s ohledem na nemoc v období od 19. 3. 2012 do 28. 3. 2012, k jejímuž prokázání doložil „potvrzení“ Ústavu jazykové a odborné přípravy Univerzity Karlovy v Praze ze dne 5. 3. 2012 o tom, že v uvedeném období žalobce nedocházel do výuky.

S ohledem na ust. § 47 odst. 1 zákona o pobytu cizinců (dle něhož, *žádost o povolení k dlouhodobému pobytu je cizinec povinen podat nejdříve 120 a nejpozději 14 dnů před uplynutím platnosti víza k pobytu nad 120 dnů. a nejpozději 14 dnů před uplynutím platnosti víza k pobytu nad 120 dnů. V případě, že podání žádosti ve lhůtě podle předchozí věty zabrání důvody na vůli cizince nezávislé, je cizinec oprávněn tuto žádost podat do 3 pracovních dnů po zániku těchto důvodů; vízum se do doby zániku tohoto oprávnění považuje za platné*) lze učinit dílčí závěr, že v daném případě měla být žádost v souladu s citovaným zákonným ustanovením podána do 27. 3. 2012. S ohledem na tvrzenou nemoc, tedy překážku spočívající v důvodu na vůli žalobce nezávislém, která trvala od 19. 3. 3. – 28. 3. 2012, měla být předmětná žádost podána do 3 pracovních dnů po odpadnutí překážky, tj. do 2. 4. 2012 (pondělí), žádost však byla podána dne 4. 4. 2012.

S ohledem na výše uvedené skutkové okolnosti dané věci posoudil soud námitky žalobce následně:

Žalobce předně namítá, že žalovaný se nezabýval jeho odvolacími námitkami, a to především námitkou nepřiměřeného formalismu. Soud uvádí, že odvolací orgán se námitkami žalobce uplatněnými v odvolání (i v doplnění odvolání) zabýval v dostatečné míře a to na straně 3 – 4 napadeného rozhodnutí, kde žalovaný po konstatování právní úpravy vztahující se k dané věci uvedl nejprve skutková zjištění vyplývající ze správního spisu a poté vyložil správní úvahu vedoucí jej k závěru o zákonnosti prvostupňového rozhodnutí (viz str. 2 rozsudku).

Při posuzování námitky žalobce spočívající v tvrzení žalobce, že orgány obou stupňů postupovaly nepřiměřeně formalisticky, když zastavily řízení o jeho žádosti v rozporu s požadavkem spravedlnosti rozhodování z důvodu opožděného podání žádosti v rozsahu dvou dnů, soud předně poukazuje na již výše uvedené skutkové okolnosti dané věci.

Žalobcem tvrzená nemoc trvala v období od 19. 3. 2012 do 28. 3. 2012. Lhůta 3 pracovních dnů tedy uplynula dne 2. 4. 2012. Je evidentní, že žalobce ve lhůtě 3 pracovních dnů žádost nepodal a dne 4. 4. 2012, kdy žádost podal, stalo se tak po zákonem stanovené lhůtě. Odvolací orgán v napadeném rozhodnutí správně konstatoval, že tudíž nebyly ani splněny předpoklady k věcnému projednání žádosti a provedení dokazování ve správním řízení. Tento důvod rozhodný pro posouzení věci je v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí uveden.

Lze rovněž konstatovat, že odvolací orgán do úvah obsažených v napadeném rozhodnutí zahrnul i tvrzenou nemoc žalobce. Odvolací orgán správně vyhodnotil, že i když by lhůta pro podání žádosti s ohledem na tvrzenou nemoc měla skončit (ve lhůtě tři pracovních dnů ode dne skončení nemoci) až dne 2. 4. 2012, vzhledem k datu podání dne 4. 4.

2012 by se jednalo o podání opožděné. S ohledem na okolnosti dané věci je nucen soud dále konstatovat, že žalobcem předložené „potvrzení“ Ústavu jazykové a odborné přípravy Univerzity Karlovy v Praze ze dne 5. 3. 2012 o tom, že v uvedeném období žalobce nedocházel do výuky, není důkazem způsobilým prokázat onemocnění žalobce v rozhodném období, natož pak onemocnění bránící mu ve včasné podání žádosti. Vydané „potvrzení“ vypovídá pouze o absenci žalobce v rámci výuky.

Dle soudu se tedy nemůže jednat ani o přepjatý formalismus, neboť z logiky věci je zřejmé, že jediným relevantním důkazem o nemoci žalobce, je doložení nemoci lékařskou zprávou, což se v daném případě nestalo. Tato skutečnost staví žalobce do pozice účastníka, který překročil lhůtu k podání žádosti (do 27. 3. 2012) nikoli o pouhé dva dny (jak tvrdí v žalobě), nýbrž o osm dní, když je současně nesporné, že žádost byla podána dne 4. 4. 2012. Za těchto okolností poukaz žalobce na rozhodnutí Ústavního soudu či Nejvyššího správního soudu, v nichž shledává žalobce paralelu s posuzovanou věcí ohledně přepjatého formalismu, není na místě.

K poukazu žalobce na dopad napadeného rozhodnutí do jeho soukromého života, soud dodává, že s ohledem ke skutečnosti, že řízení bylo zastaveno z procesních důvodů, nemohl být zkoumán ani soukromý a rodinný život žalobce, kterážto otázka je právě součástí meritorního posouzení žádosti.

Soud tedy shrnuje, že žalovaný se v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí dostatečně vypořádal s námitkami žalobce a jeho rozhodnutí soud shledal věcně správným.

Vzhledem ke shora uvedenému soud žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

O nákladech řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s.ř.s., podle kterého má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Ve věci měl plný úspěch žalovaný správní orgán, avšak žalovanému v řízení žádné náklady nad rámec jeho běžných činností nevznikly. Soud proto rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů tohoto řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 25. listopadu 2015

JUDr. Ludmila Sandnerová, v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení: Matznerová, DiS.